

Той. Позволете ми тогава, преди да се раздѣлимъ, да ви цѣлуна въ знакъ на благодарностъ.

Захарина. Заповѣдайте.

Той. (Се сепва. Ала съвладава се и почва строго):... Ето, пакъ не ми се харесватъ. Значи, страданията, които ви създадохъ да обгорите въ тѣхъ женската суета — не сж били доста силни.

Захарина. Не ви разбирамъ.

Той. На чужди мжжъ не се дава цѣлувка за никаква благодарностъ. Защото цѣлувката е изкушение.

Захарина. Простете ми.

Мѣлчание.

Той. Мога ли да съобща това на мжжа ви?

Захарина. Не.

Той. И това говори зле за васъ: която жена крие нѣщо отъ мжжа си — тя не може да му бжде привързана.

Захарина. Ви ставате загадка за мене!

Той. Да Загадка или по право жива съвестъ, която е тръгнала да изобличава улицата.

Захарина. Не мога да ви разбера.

Той. Ще ме разберете.

Захарина. Но да свършваме, защото мжжъ ми може да ме подири.

Той. Толкозъ по добре.

Захарина. Вие сте полудялъ.

Той. О, не госпожо. Това показва, че и вие сте отъ улицата, защото само тамъ съвестта наричатъ лудостъ.